

Feministes, analfabetes i radicalment embogides

written by Eulàlia Lledó | 17 de gener de 2017

Ens van dir que estàvem absolutament boges, que érem feministes radicals (iquina redundància!), que érem analfabetes i coses molt pitjors, perquè quan tocava vam dir que una expressió com «el ministre» o «l'advocat» no servien per referir-se a una ministra o a una advocada; lògicament, atès que quan es van crear no hi havia ni ministres ni advocades (ho tenien prohibit).

Se'ns titllava d'absolutament pertorbades, de feministes, d'analfabetes, fins i tot de subnormals, perquè érem incapaces, deien, d'entendre que la paraula «ministre» es referia a un càrrec i no a un home, i afegien que el masculí no tenia res a veure amb «el sexe del referent», galimaties que ni tan sols comprenia la gent –de natural molt assenyada– que té la fortuna de no ser lingüista.

Vam començar a somriure quan al cap d'un temps la Real Academia Española (RAE) –després de contractar algunes de nosaltres (tocades de l'ala, feministes i analfabetes) perquè reviséssim els biaixos ideològics del diccionari, entre els quals el sexisme–, va modificar una gran part de denominacions de professions eliminant un habitual inici masculí com «El que...», per substituir-lo per «Persona que...». Prova evident que les professionals ja no els cabien en el masculí.

Quan Angela Merkel va guanyar les primeres eleccions, l'Academia va dictaminar (amb oposició en els seus rengles) que l'única manera correcta de referir-s'hi era anomenar-la «la canceller». Vam somriure, tot i que contravenia les regles de formació de femenins i masculins (prova d'això és que la premsa s'hi refereix en força ocasions amb la paraula «cancillera»), vam somriure, doncs, perquè ja ni se'ls va

ocórrer postular que el correcte era anomenar-la «el canceller». Memòria de peix. No cal dir que no vam pensar que l'Academia hagués embogit, hagués abraçat el feminisme més radical o esdevingut analfabeta.

Ens van dir trastornades, feministes i analfabetes perquè proposàvem dobles formes, sense adonar-se que s'han utilitzat sempre, que no tan sols monuments primerencs com el Poema del Cid les fan servir, sinó que el mateix diccionari de l'Academia en fa ús quan pensa en les dones.

brujería. 1. f. Conjunto de prácticas mágicas o supersticiosas que ejercen los brujos y las brujas. **payés, sa.** 1. m. y f. Campesino o campesina de Cataluña o de las islas Baleares.

abdomen. 5. m. Vientre del hombre o de la mujer, en especial cuando es prominente.

Allà ella una Academia que només percep o esmenta les dones si són bruixes, camperoles o si són grasses.

Somriem quan llegim el títol d'un recent article: [«Los académicos y las académicas discuten sobre sexismo lingüístico»](#) i no tan sols perquè ens alegrem amb aquesta prova fefaent del degoteig ja imparabile d'acadèmiques en el si d'una Academia que al seu moment no «va veure» la gran María Moliner (és difícil imaginar ningú capaç de donar-li més llustre i esplendor), sinó perquè a l'Academia es discuteix sobre qüestions de llengua pròpies, pocs anys abans, només de guillades, feministes i analfabetes. Somriem quan veiem replicat el títol (amb un subtil canvi d'ordre) en un altre article, «Las académicas y los académicos».

Com vam somriure el dia que vam llegir formes dobles en un esbombat informe pensat i escrit justament amb la intenció de combatre-les; només un exemple:

«Intuyo que somos muchos –y muchas– los que pensamos». O quan les vam veure en escrits d'altres il·lustríssims detractors.

Tan sols un cas per barbata:

«Presidentes y presidentas, ministros, alcaldes, secretarios y subsecretarios, deportistas, artistas y hasta el Rey, si no me equivoco, dejaron de lado sus quehaceres»

«los cómplices que se apuntan por el qué dirán, la gente de buena voluntad desorientada por los golfos –y golfas, seamos paritarios– que lo convierten todo en negocio subvencionado [...] Pero aún puede ser peor. ¿Y si se trata de un disminuido o disminuida físico o física?»

Com somriem cada vegada que exclouen (o amaguen en una secció remota) un article nostre en els saraus que solen muntar els diaris quan hi ha polèmica sobre aquestes arts i qüestions. Com somriem quan algun docte acadèmic ens consulta en secret sobre la «qüestió del gènere». Com somriem quan alguna editorial no publica algun llibre nostre per no «molestar» l'Acadèmia.

I, si deixem de banda el castellà i la Real Academia, com vam somriure –més tocades del bolet, més feministes i més analfabetes que mai– el 9 d'octubre quan, amb gran pompa i xerinola, [la plaça dels Avis de Sabadell va passar a dir-se plaça de les Àvies i els Avis](#), tal com demanava la Coordinadora de Casals de Gent Gran. Tan sols una paraula però ben carregada de simbolisme. Moltes àvies han passat a sentir la plaça més seva i s'hi han pogut sentir més identificades, i, sobretot, més reconegudes i més ben representades. I ben a gust.

Aquest article va ser publicat originalment al digital [El Huffigton Post](#)